

AUTO'S TELLEN

(Counting Cars)

Eenakter

door

BRIAN JACOBS

vertaling

Linda Slokker

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **AUTO'S TELLEN (COUNTING CARS)** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **BRIAN JACOBS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1998 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

JON - Een jongen van een jaar of twintig, die auto's telt.

TIM - Zijn vriend

SUSAN - Een meisje van een jaar of twintig, dat niets beters te doen heeft.

BEVERLY - Het slachtoffer van een kapotte auto.

STEVE en DEREK - Twee vrienden die het land doorrijden en die het slachtoffer worden van zowel een onbeheersbare trek in dunne tarwe crackers, als een auto die panne krijgt. Ze zijn platzak en ze hebben geld nodig om hun reis naar het westen te kunnen vervolgen.

PAUL - Eigenaar van een autohandel.

Scène een

Jon en Tim zitten in tuinstoelen met het gezicht naar de straat, die onzichtbaar parallel loopt aan de voorkant van het toneel. Ze hebben een koelbox bij zich en een paraplu. Achter ze liggen twee slaapzakken. Ze hebben beiden zomerkleding aan, T-shirts en korte broeken. Jon heeft gympen aan, Tim is op blote voeten.

JON: *(het geluid van een auto die langsrijdt is te horen. Dat merk je aan de dingen die er gezegd worden)* Tweeëntwintig, drieëntwintig, vierentwintig.

TIM: Dat is in totaal...

JON: Vierentwintig.

TIM: Dan moeten we er nog zesenzeventig. *(pauze)* Weet je, er zat een meisje in die auto die net voorbij kwam.

JON: Ja, dat zag ik.

TIM: Misschien was het haar wel. Of niet?

JON: Nee.

TIM: Waarom niet?

JON: Het was niet de honderdste auto.

TIM: Weet je hoe ze er uitziet?

JON: Hoezo?

TIM: We moeten toch weten hoe ze er uitziet, als we haar auto willen aanhouden?

JON: Nee, als we goed tellen, hoeven we alleen de honderdste auto maar aan te houden, en dan zit zij er in.

TIM: En als we nou verkeerd tellen?

JON: Dat doen we niet.

TIM: Okee, als we goed tellen, en we houden de auto aan, en ze heeft geen idee wie je bent en ze stapt weer in en rijdt verder?

JON: Je gaat er van uit dat ze uitstapt?

TIM: Wat?

JON: Je zegt: "als ze weer in de auto stapt", maar als ze er nou helemaal niet is uitgestapt?

TIM: Na alles wat we er aan hebben gedaan om haar te vinden, kan ze maar beter uitstappen.

JON: Dat doet ze wel.

TIM: Maar als het niet één meisje is, maar het zijn er twee, hoe weet je dan welke het is?

JON: Je maakt je veel te druk, dat komt wel goed.

TIM: Vijfentwintig.

JON: Zullen we gaan eten bij dertig?

TIM: Klinkt goed.

JON: Goed.

TIM: Zesentwintig.

JON: Mijn zusje is geboren op de zesentwintigste december.

TIM: Ik heb wel eens crackers gegeten op de zesentwintigste december.

JON: Dat zijn dan bijzondere crackers geweest. Hoe komt het dat je je dat nog herinnert?

TIM: Dat is een lang verhaal.

JON: We zijn hier nog wel een tijdje, vertel het me maar. (*pauze*)

TIM: Ik heb wel eens volleybal gespeeld op de zevenentwintigste. Wil je die horen, in plaats van dat cracker-verhaal?

JON: Nee, ik wil precies weten waarom, van alle dagen in het jaar, jij je alleen nog herinnert dat je op de zesentwintigste crackers hebt gegeten.

TIM: Ik was zes en ik zat naar de tv te kijken, en ik kreeg ineens trek in crackers. Dus ik heb er een paar genomen.

JON: En nu de waarheid.

TIM: Eigenlijk was het verleden jaar, op de avond dat ik Amy heb ontmoet. Ken je Amy nog? Ik heb haar toen mee uit genomen naar de Bour D' Argent en toen we daar kwamen kon ik niets wat op de kaart stond betalen. Dus bestelde ik voor elk van ons een glas heet water, omdat ik zelfs niet genoeg had voor soep. Bij het hete water zaten ook crackers. Dus aten we onze soep met crackers. Ik wilde haar geen heet water laten eten voor haar diner, dus ik heb er een beetje ketchup in gedaan, en een beetje zout en peper, en dan krijg je tomatensoep, zoals arme mensen die eten. (*Jon kijkt hem vragend aan*) Ik lieg niet, je kunt het aan Amy vragen.

JON: Okee. Wat voor crackers waren het?

TIM: Ik weet het niet. Ze waren heel krokant.

JON: Weet je zeker dat het crackers waren? Er zijn zoveel krokante dingen.

TIM: Ik weet het zeker.

JON: Dat er veel krokante dingen zijn?

TIM: Nee, ik weet zeker dat ik crackers heb gegeten.

JON: Heel zeker?

TIM: Misschien waren het oude koekjes, maar ik denk niet dat dat zo was. Zevenentwintig.

JON: Wat voor crackers eet je meestal?

TIM: Wat er is.

JON: Krijg je honger van dat gepraat over crackers?

TIM: Ja, nu je 't zegt.

JON: Ik ook. Weet je, ik geloof dat ik niet wil wachten tot dertig. Waarom

gaat een van ons niet vast naar de winkel?

TIM: Ik ga wel. Wat moet ik meenemen?

JON: Neem alle soorten crackers mee die je kunt vinden.

TIM: Klinkt goed. Ik ben zo terug. (*verdwijnt*)

JON: Achtentwintig, negenentwintig. (*geluid van een auto die aankomt en stopt, Jon leunt achterover in zijn stoel, maar te ver: de stoel slaat achterover, Susan verschijnt op het toneel*)

SUSAN: Heb je hulp nodig?

JON: Nee, niets aan de hand. (*ziet de auto*) Je kunt je auto hier beter niet parkeren.

SUSAN: Prettig kennis te maken. Ik ben Susan.

JON: Jon.

SUSAN: Je gelooft niet wat me net is overkomen. Ik ging over de ophaalbrug verderop, die brug die gerepareerd wordt. Net toen ik de helling af kwam, kwamen er een paar mensen naar me toe uit het tolhuisje, dus ik stopte hier.

JON: Dat is een bijzonder verhaal.

SUSAN: Ik geloof dat ik me beter even rustig kan houden. Vind je het erg als ik even blijf?

JON: Nee. Een beetje gezelschap is wel gezellig.

SUSAN: Wat doe je hier zo alleen?

JON: Ik tel auto's.

SUSAN: Ja ja, de zomer is nogal saai, hè?

JON: Nee, ik moet wel.

SUSAN: Voor je baan of zo?

JON: Nee, ik heb gedroomd dat ik het meisje in de honderdste auto zal trouwen. Ze stapt uit, we worden verliefd, ze verkoopt haar auto, ik verkoop mijn, eh, mijn slaapzak en dan beginnen we samen een nieuw leven.

SUSAN: Wat leuk. Ik hoop dat het lukt. Kijk uit dat je de tel niet kwijt raakt.

JON: Ik let wel op.

SUSAN: Word je niet moe, val je niet in slaap?

JON: Ik heb een vriend bij me, we wisselen elkaar af, hij is even naar een winkel, crackers halen.

SUSAN: Crackers?

JON: Dat is een lang verhaal.

SUSAN: Alleen jullie tweetjes, dat is vast heel vervelend als een van jullie in slaap is, of crackers halen.

JON: Gaat wel.

SUSAN: Willen jullie er geen derde bij?

JON: Niet speciaal. Ik denk dat het er vanaf hangt wie het is.

SUSAN: Ik, ik heb een plekje nodig om te rusten voor vandaag.

JON: O, ik realiseerde me niet dat je jezelf bedoelde.

SUSAN: Ik ga mijn auto op een beter plekje neerzetten, ik ben zo terug.
(*verdwijnt*)

JON: Tot zo. Dertig, eenendertig, tweeëndertig (*Tim komt binnen met de zak*) Heb je ze allemaal?

TIM: Ze hadden geen vijfgranencrackers meer, maar de rest was er nog wel: volkoren tarwe, gewoon tarwe - heel gezond - extra dunne tarwecrackers, en crackers met zemelen en sesam, en Ritzcrackers.
(*hij zet de zak op de stoel neer*) En jij, hoe staan we er voor?

JON: We zijn auto's aan het tellen en we gaan crackers eten.

TIM: Nee. Ik bedoel: hoeveel auto's zijn er voorbijgekomen toen ik weg was?

JON: We zijn bij tweeëndertig. Nee, drieëndertig (*herinnert zich Susan's auto*) Dat was stom van me, ik vergat er bijna een... Terwijl je weg was kwam er een meisje langs, ze vroeg of ze kon helpen, en ik heb ja gezegd.

TIM: Hoe heet ze?

JON: Susan.

TIM: Susan hoe?

JON: Weet ik niet.

TIM: Jon, je moet ze altijd naar hun achternaam vragen. Ik wou dat je met me overlegd had, je weet hoe vrouwen zijn.

JON: Ik denk dat je haar wel aardig vindt.

TIM: Waarom?

JON: Ze is op de vlucht.

TIM: Voor wie?

JON: Een groep mensen op een brug.

TIM: Ik wou toch dat je met me overlegd had, voor je haar had uitgenodigd.

JON: Ze is een vluchteling, Tim.

TIM: Een vluchteling? Wat is ze dan? Een geschuffeld elfje, op de vlucht voor de brugtrollen?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto